

Bilag

USAs opsigelse af sit medlemskab af ILO

Den 5. november 1975 sendte De forenede Staters daværende udenrigsminister Henry Kissinger et brev til ILOs generaldirektør, Francis Blanchard, hvor han meddelte, at USA opsagde sit medlemskab af ILO i overensstemmelse med statutens regler.

Efter disse regler kan en medlemsstat i ILO kun udtræde af organisationen med to års varsel; hvis USAs opsigelse får effekt, vil den derfor ske fra 5. november 1977.

I udenrigsminister Kissingers brev blev der først og fremmest givet udtryk for, at USA ikke ønskede at forlade ILO, og at USA ikke forventede, at dette sker, men at USA ønsker at gøre enhver mulig anstrengelse for at fremme forhold, som vil lette USAs fortsatte deltagelse i organisationen. Hvis dette imidlertid ikke skulle vise sig muligt, er USA parat til at forlade organisationen.

I brevet gives der endvidere udtryk for, at der er fire hovedpunkter vedrørende arbejdet i ILO, som USA er utilfreds med, og på disse punkter ønsker USA en ændring som betingelse for sin forbliven i ILO. Disse fire hovedpunkter er:

- Udvisningen af trepartsrepræsentationen. (Der tænkes her først og fremmest på østlandenes repræsentation samt det forhold, at mange udviklingslande ikke har udviklet en sådan indre struktur, at de er i stand til at sende delegationer, der er repræsentative for de tre parter).

- Anvendelse af menneskerettigheder på udvalgte lande. (Der tænkes her på, at visse lande udses som syndebugke i forbindelse med aktioner fra ILOs side, medens tilsvarende graverende forhold, som sker i andre lande, ikke påkalder sig interesse for aktioner fra ILO).

- Tilsidesættelse af procedureregler om »due process«. (Førdømmelse af forholdene i enkelte medlemslande med tilsidesættelse af grundlæggende retsprincipper).

- Stigende politisering af organisationen.

Kort tid efter modtagelsen af den amerikanske opsigelse besluttede EF-landene (som led i deres udenrigspolitiske samarbejde - »De Ni-samarbejdet«) at søge at etablere en dialog mellem De Ni og USA med henblik på om muligt at påvirke USA til at trække opsigelsen tilbage, ligesom De Ni ville søge en fælles linie på punkter, hvor disse lande havde interessefællesskab med USA i ændringer i ILOs arbejdsformer, dvs. punkter, hvor De Ni støttede USAs regering i dens kritik af ILO. Under drøftelser i Genève som led i denne dialog imødegik De Ni dog også på enkelte punkter den amerikanske kritik.

Den amerikanske opsigelse kunne og kan ikke udelukkende betragtes som et anliggende mellem den amerikanske regering og ILO. Alene trepartsstrukturen i ILO forhindrer dette. Fra amerikansk side er det herudover under drøftelserne blevet fremført, at kritikken var et anliggende, der havde rødder helt ud i det amerikanske folk. Det var imidlertid også tydeligt, omend udtalt, at kritikken og opsigelsen i høj grad var inspireret af det amerikanske LO, AFL/CIO, og dennes formand, Mr. George Meany.

Den vægt, den amerikanske regering lagde på i forbindelse med sin opsigelse af medlemskabet at søge støtte for sine synspunkter hos USAs traditionelle »ligesindede«, blev understreget af, præsident Ford udnævnte en personlig udsending til at foretage drøftelser med andre landes regeringer af disse spørgsmål. Det var Mr. Silberman, USAs ambassadør i Jugoslavien, som besøgte de fleste vestligt orienterede hovedstæder, hvor han udbyggede og drøftede USAs syn på ILO.

Mr. Silberman havde i april 1976 et møde i København med udenrigsminister K. B. Andersen og arbejdsminister Erling Dinesen.

Efter sin tiltræden fulgte præsident Carter dette besøgsprogram op, ved at lade mr. Horowitz, specialist i ILO-spørgsmål i USAs arbejdsministerium, foretage en rundrejse til samtlige større udviklingslande for at forklare den amerikanske holdning.